

Fast på Fejan

Min äldste son, 19-åringen, har just slutat. Han fick nog. Tyckte att det svällde ut och tog alldeles för mycket tid. Jag och mina väninnor har precis börjat. Längre var jag skeptisk och avvaktande. Trodde helt enkelt inte att det var något för mig. Ännu ett ytligt, onödigt och tidskrävande fenomen som pockar på uppmärksamhet. Förr något nytt och trendigt, nu något medelålders och gammaldags.

Nu sitter jag där själv. Fångad och smått förförd. Naturligtvis är det facebook jag tänker på. Eller Fejan, som de invigda säger. Det tog mig bara några veckor att skapa denna nya och fullständigt onödiga vana. Nu räcker det inte att dagligen kolla sin e-post. Nu ska jag dessutom göra en lov ut på fejan och kolla läget. Några spännande kommentarer eller nya inlägg på loggen? Själv har jag delgivit vännerna att jag firat en vit jul i Västerås hos min syster, att jag gått på favoritkafé i Gamla stan i Stockholm, att jag fiskat med isnät på Storsjön och åkt skidor i strålände solksken i Trillevallen. Hur skulle omvärlden ha klarat sig utan denna information, jag bara undrar?

Skämt åsido. Facebook fascinerar mig, men vad beror det på? Kanske handlar det om själva formen för kontakt. Att det växer så organiskt och kumulativt. Vänner länkas till vänner som kopplas till kollegor som länkas till bekanta som kopplas till släktingar som länkas till gamla skolkamrater. Det tar aldrig slut. Det trådlösa, interaktiva, postmoderna, platsoberoende och gränslösa sättet att kommunicera på. Nätverkande i en närmast bokstavlig mening. Man upptäcker nya och okända band mellan människor. Känner dom varandra? Omvänt skapas också konstruerade länkar mellan mina sinsemellan olika nätverk, släktingar och kollegor, vänner i olika generationer. I den meningen minskar vi avstånden mellan oss.

När jag slänger ut en fråga på min logg; vad är det bästa och sämsta med facebook får jag många svar. *Relationsskapande, men också relationsdödande, *Hjälper oss att finnas i varandras medvetande, *Lätt att bli beroende, *Kul smalltalk, *Känns som att tjuvkika i andras fotoalbum, *Hjälper mig att ha kontakt med långväga vänner...

När studenterna på Harvard började med detta i början av 2000-talet var det mest en kul grej. Kunde de ana vad som skulle hända? Idag är det drygt 300 miljoner användare, fler kvinnor än män. Själv är jag än så länge positiv. Jag tror inte att facebook och andra sociala nätverk hindrar oss från "riktiga" kontakter, tvärt om tror jag att det stimulerar och triggar oss att kommunicera, i vilken form det än blir. Vill man fördjupa det ytliga finns ju alla möjligheter att skicka ett mail, skriva ett brev eller ringa ett telefonsamtal. Vem vet, man kanske till och med kan ses?

Jag tror man kan se på facebook som ett virtuellt cocktailparty utan cocktails. Man får samma känsla av att vandra runt bland mer eller mindre kända ansikten. Morsa lite, prata lite, skvallra lite. Baksmällan uteblir dock.